

Arrest

nr. 112.431 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Sukha Nagar (Rupendehi district, Nepal). Sinds 2060 (Nepalese kalender, dit is 2003/2004 in de Gregoriaanse kalender) bent u lid van de monarchistische Rastriya Prajatantra Party (RPP). U was de leider van de RPP in uw regio. Op een dag in het midden van het jaar 2064 (september/oktober 2007) voerde u samen met een twintigtal vrienden verkiezingscampagne voor uw partij en was u in Dip Nagar Kha Line pamfletten aan het uitdelen toen een twintigtal Maobadi aankwamen en jullie een discussie kregen met hen. De Maobadi verboden jullie posters op te hangen van de RPP in hun regio. Na deze discussie probeerde één van uw vrienden een Maobadi te slaan, waarna dit uitmondde in een gevecht. Er vielen langs beide kanten gewonden en u verwondde u aan uw been verwondde. Na dit gevecht

vluchtten jullie weg en keerde u huiswaarts. Onderweg liet u in een medisch centrum uw been verzorgen. Die nacht ging u naar Nepalgunj waar uw tante woonde en waar u ongeveer twee jaar verbleef en werkte. Uw moeder bracht in die periode uw partij tevergeefs op de hoogte van uw problemen. Via uw tante hoorde u van uw ouders dat u niet mocht terugkeren omdat Maobadi verschillende keren naar uw huis kwamen en uw moeder vroegen waar u zich bevond. Aangezien u wist dat u op een dag moest terugkeren en u van uw tante had gehoord dat uw belagers niet meer naar uw huis waren gekomen, keerde u op 20/7/2067 (6.11.2010) terug naar Sukha Nagar. Maobadi kwamen die nacht echter naar uw huis en zeiden uw moeder dat ze wisten dat u was teruggekeerd en dat ze u kwamen vermoorden. Uw belagers duwden uw moeder opzij en kwamen naar boven. Hierop sprong u uit het raam waarna u een Maobadi met een steen neersloeg en u wegvluchtte naar Chhabiya waar u bij een vriend van de RPP verbleef en vanwaar u op 25/7/2067 (11.11.2010) via Sunauli naar Delhi ging. U kwam er de volgende dag toe en bleef er een vijftal maanden. Op 15 april 2011 vloog u in het bezit van een (ver)vals(t) paspoort naar Parijs, waar u dezelfde dag aankwam. Op 16 april 2011 kwam u naar België waar u twee dagen later een asielaanvraag indiende. Bij een terugkeer naar Nepal vreest u als gevolg van uw lidmaatschap tot de RPP nog steeds problemen te hebben met de Maoïsten. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw citizenship card dd. 1/8/2048 (17.11.1991); uw rijbewijs; uw lidkaart van de RPP dd. 15/9/2060 (30.12.2003); een betalingsbewijs van uw lidgeld aan de RPP dd. 14/3/2059 (28.6.2002); een attest van de RPP dd. 20 januari 2005 waarin uw lidmaatschap wordt bevestigd en waarin staat dat u problemen met de Maoïsten kende.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van India naar Frankrijk en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en van uw asielrelaas in het algemeen in ernstige mate ondermijnen. U verklaarde met een vals paspoort van India naar Frankrijk gereisd te zijn. U kon echter weinig informatie geven omtrent de identiteit in het paspoort waarmee u reisde. Zo wist u niet waar en wanneer u bent geboren volgens dit paspoort, noch wat uw adres volgens het paspoort was. (CGVS, p. 5). U kon evenmin zeggen wat de naam was van uw moeder volgens dit paspoort, noch of u volgens dit paspoort was getrouwd noch of er opvallende persoonskenmerken in het paspoort vermeld stonden (CGVS, p. 6). U heeft dergelijke gegevens ook nooit geweten (CGVS, p.5 en p. 6). Verder kon u niet zeggen of dit paspoort een visum bevatte (CGVS, p.6). Gelet op het grote risico dat u zou gelopen hebben om door het luchthavenpersoneel in zowel India als in Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Tot slot dient vastgesteld te worden dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van uw beweerde reisweg (boarding pass, bagagetickets).

Er dient verder gewezen te worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen op het Commissariaat-generaal die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang brengen. Zo verklaarde u vooreerst dat u na het incident in 2064 (2007), waarbij u een gevecht had met Maobadi tijdens de verkiezingsperiode, naar huis ging en pas de volgende dag naar een klein ziekenhuis ging waar u een behandeling kreeg voor uw been (CGVS, p. 14 en p. 15). Even later verklaarde u echter op weg naar huis na het incident naar het ziekenhuis te zijn gegaan, en nog diezelfde nacht naar Nepalgunj te zijn vertrokken (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid kwam u niet verder dan te stellen dat u dit niet heeft gezegd (CGVS, p. 16). Een loutere ontkenning van uw eerdere bewering kan echter niet weerhouden worden als afdoende verklaring.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Hoe dan ook dient wat betreft uw vrees bij een terugkeer naar Nepal wederom problemen met Maoïsten te kennen als gevolg van uw politieke voorkeur (CGVS, p.23), gewezen te worden op informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal volgens welke momenteel geen individuele vervolging bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten. Royalistische sympathieën, mede gelet op het feit dat de politieke macht van de RPP verwaarloosbaar klein is geworden, vormen op zich geen voldoende basis om een doelwit te zijn van de Maobadi. INSEC, de belangrijkste

mensenrechtenorganisatie in Nepal die in dit land over een uitgebreid netwerk beschikt en mensenrechtenschendingen over het hele grondgebied opvolgt, geeft zelf aan dat er momenteel geen enkele vervolging is op welk niveau dan ook van royalisten in Nepal.

Verder hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet (permanent) elders in Nepal zou kunnen vestigen om de problemen met Maobadi te vermijden. Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen zich enkel voordeden in Sukha Nagar. Toen u gevraagd werd waarom u zich dan niet terug in Nepalgunj kon vestigen waar u tijdens uw tweejarig verblijf nooit problemen hebt gekend (CGVS, p. 9), antwoordde u dat u niet voor altijd bij uw tante kan blijven (CGVS, p. 22). U stelde tevens dat u niet in Kathmandu of Pokhara kan leven omdat u er niemand heeft (CGVS, p. 22). Dergelijke motieven zijn evenwel louter van socio-economische aard welke op zich geen verband houden met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of met de redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde vervolgens dat u zich niet in Nepalgunj, Pokhara of Kathmandu kan vestigen omdat er geen garantie is dat u daar niet zal gevonden worden (CGVS, p. 22). Deze bewering is echter louter hypothetisch en stoelt niet op enig objectief gegeven. Uw verklaring dat Maobadi niemand zo maar laten gaan, klopt bovendien niet met bovenstaande informatie waaruit blijkt dat er geen sprake meer is van gerichte vervolging van (ex-) royalisten in Nepal (CGVS, p. 22).

Tot slot dient voor de volledigheid nog toegevoegd te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd is. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en lidmaatschap bij de RPP worden in deze beslissing geenszins in twijfel getrokken. Wat het attest van de RPP betreft valt nog op dat deze is uitgereikt op 20 januari 2005, ruim voor de aanvang van uw problemen. Het attest maakt gewag van het feit dat u belaagd werd door Maoïsten en dat u hen moest vervoegen of losgeld moest betalen. Deze problemen heeft u tijdens het interview op het Commissariaat-generaal echter niet aangehaald, in tegendeel. U situeerde de start van uw problemen in het midden van 2004 (september/oktober 2007). In dit verband dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er een grote beschikbaarheid is van valse documenten en dat eender welk document kan gekocht worden. Wat er ook van zij, dit attest van 2005 wijzigt bovenstaande vaststelling, namelijk dat er anno 2013 geen vervolging van monarchisten meer is, niet. De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij betwist vooreerst het motief uit de bestreden beslissing inzake de reisweg van verzoeker. Zij meent dat verzoeker eerlijk is geweest en geen problemen heeft gekend op de luchthaven.

De Raad is van oordeel dat de reisweg geen determinerend motief van het asielrelaas uitmaakt en derhalve overtuigend is, zonder echter afbreuk te doen aan de overige pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing.

Verder stelt de verzoekende partij dat de vastgestelde tegenstrijdigheid een detail is en het over feiten van 2007 gaat waarover men zich gemakkelijk kan vergissen. Verzoeker zou ook niet geweten hebben dat het belangrijk was om exact het ogenblik van het incident aan te geven.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in perifere details zoals precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen.

In casu gaat het om een verschillende vertelling van een opeenvolging van kernelementen uit verzoekers relaas. Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat hij na de vechtpartij met de maobadi deed, ondermijnt de aannemelijkheid van zijn relaas.

Overigens wijst de Raad er op dat zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, de feiten dateren van 2007, zodat ernstige vragen gesteld kunnen worden met betrekking tot de actualiteit van verzoekers vrees. Dit geldt des te meer in het licht van het gegeven dat verzoeker gedurende twee jaar probleemloos bij zijn tante heeft geleefd (gehoorverslag p. 9). Deze vaststelling is een indicatie voor de onaannemelijkheid van verzoekers relaas of toch alleszins vrees.

Voorts betwist de verzoekende partij de informatie uit het administratief dossier betreffende de positie en situatie van RPP-aanhangers (royalisten) in Nepal door te stellen dat in de verkiezingsstrijd de royalisten zeker een doelwit zijn voor de maoïsten. Zij stelt dat verzoeker zich nergens anders kan vestigen omdat de maoïsten in Nepal een uitgebreid netwerk hebben en zij een machtige positie hebben ontwikkeld. De verzoekende partij meent dat de maobadi nog steeds actief is en er nog steeds gewapende incidenten zijn.

De landeninformatie dat in het administratief dossier zit is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, en is gebaseerd op diverse bronnen.

Hoewel de informatiebundel waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB ("Veiligheidssituatie in Nepal", 5 april 2013), Antwoorddocument ("Quid actuele vrees RPP-N", 11 maart 2012) en COI Focus ("Nepal: politieke bewegingsruimte voor pro-monarchisten (RPP-N), 13 juni 2013) werden, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. De verzoekende partij stelt weliswaar dat de in het rapport vermelde conclusies foutief zijn, maar slaagt er met een loutere ontkenning niet in de conclusies van het rapport te ontkrachten. Het ontkennen van een motief van de bestreden beslissing is echter niet van aard om het motief van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

Wat een binnenlands beschermingsalternatief betreft, verwijst de Raad, voor zover al aangenomen zou zijn dat verzoekers relaas aannemelijk is, *quod non*, naar hetgeen reeds gesteld werd inzake zijn verblijf bij zijn tante zowel in de bestreden beslissing en als in de bespreking hierboven. Verzoeker toont niet aan dat hij zich redelijkerwijze niet in één van de door de commissaris-generaal voorgestelde plaatsen zou kunnen vestigen.

De verzoekende partij klaagt eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 juni 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor

was zij in het gezelschap van een tolk die het Nepalees machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS, wvd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr., M. CLAESEN toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS